

L'insurgent

25

IV epoca
Març de 2003
Publicació del Casal Independentista de Sants "Jaume Compte"

Casal Independentista de Sants

LLEIS A MIDA

LEGALS O IL·LEGALS aquesta és la seva qüestió.

La maquinària repressiva de l'estat espanyol no només no s'atura sinó que s'intensifica amb l'impuls i l'aprovació d'un paquet de reformes legislatives que ataquen les llibertats i els drets civils

Sembla que per als governants espanyols actuals tot es redueix a convertir opinions, idees, pensaments, formacions polítiques i persones en "legals" o "il·legals". Amb el govern espanyol del PP al capdavant, i amb el suport i el beneplàcit del Psc-PsoE i CiU, durant els últims mesos hem viscut una onada frenètica de reformes legals que han anat estrenyent cada cop més el setge contra els drets individuals i col·lectius dels ciutadans i les ciutadanes.

Un bon punt de partida d'aquesta espiral de repressió legal va ser la reforma de la llei d'estrangeria, que convertia qualsevol persona de fora de la UE en "il·legal". Però els últims mesos, l'ofensiva s'ha fet encara més intensa, i per les mesures que tenen projectades sembla que el corró és imparable i que encara no ha arribat al final.

El juny passat es va aprovar la llei de partits, que en principi està pensada únicament i exclusivament per il·legalitzar Batasuna; una norma que d'entrada converteix en "il·legals" una formació política i totes les persones i col·lectius que li donen suport (amb la qual cosa es deixa fora de la llei un bon tant per cent de la societat basca). Mitjançant aquest articulat es "legalitza" la conculcació de la llibertat d'expressió, d'opinió, de participació política, de lliure associació, de pluralitat política, de..., uns quants drets fonamentals inclosos en la seva "intocable" constitució. Aquest atac directe contra Batasuna també entranya un atac contra qualsevol tipus de dissidència, perquè s'obliga les formacions polítiques i les associacions a respectar alguns dels valors de la constitució espanyola (és a dir, la unitat d'Espanya, el sistema democràtic actual, la monarquia...). Per tant, totes les persones que qüestionem el marc constitucional espanyol estem en la corda fluixa, a un pas de ser declarats il·legals. No hi ha lloc per a la dissidència política.

Amb la reforma de la llei del menor i del Codi Penal, van tipificar com a terrorisme els actes de violència urbana i, al seu torn, es va rebaixar fins als 16 anys l'edat penal per a delictes tipificats com a terrorisme. En aquests moments, doncs, a l'estat espanyol es pot castigar amb més duresa una jove de 17 anys que trenca un vidre d'una entitat bancària o d'una ETT que una persona de la mateixa edat acusada de delictes greus contra la integritat de les persones.

Les últimes activitats legislatives estan encaminades ara a endurir les penes de presó per a aquelles persones condemnades per actes de terrorismo.

L'estratègia, doncs, és clara: primer van anar ampliant l'espectre de tot el que són actes "delictius", van anar confeccionant tot un seguit de normes a mida que deixen al marge de la seva llei una gran quantitat de persones i organitzacions (protesta social i pública, immigrants, partits polítics i associacions independentistes, etc.), i després, un cop han aconseguit un ampli ventall de "delinqüents", d'"il·legals", estableixen unes penes de presó que no són res més que una cadena perpètua encoberta i una mort civil.

El missatge també és clar: o estàs amb ells i acceptes les seves condicions, les seves lleis, el seu ordre establert, o...

Edita **Casal Independentista de Sants *Jaume Compte***
C/ Premià 31 baixos 08028 Sants
Dipòsit legal **B-71770-91**

SOPARS DEBAT JAUME COMPTE

El nou marc repressiu europeu

El 31 de gener passat, el Casal va recuperar els sopars de debat i formació en el seu calendari d'activitats. Els sopars debat Jaume Compte ja s'havien fet fa uns quants anys i aquest any hem decidit recuperar-los (amb una periodicitat mensual), perquè entenem que la formació és un element cabdal per fernos avançar políticament i com a persones.

El nou marc repressiu europeu va ser el tema escollit per al sopar del mes de gener. Jaume Asens i Fidel Sànchez (soci del Casal), advocats i coneixedors de les reformes i canvis penals i jurídics en procés a la Unió Europea, ens van fer una exposició brillant, però també preocupant, de les noves estratègies repressives a Europa. Aznar, a qui sovint i erròniament menyspreem, sembla ser un dels grans progenitors de les noves polítiques repressives del vell continent. L'actual president de l'estat espanyol, aprofitant la psicosi de l'11-S i l'aixopluc americà, està introduint els canvis suficients en la legislació europea que permetin endurir la repressió contra els moviments socials, la immigració o qualsevol potencial dissidència.

Els ponents no ens van donar gaires receptes per al combat, però sí l'esperança que la mateixa follia de la seva política i l'excés de control i informació esdevinguin el seu mateix antídot. Bé, en tot cas, la informació i el debat sempre són una eina de lluita.

BREUS

Samarretes del Casal

Ja tenim a la venda les noves samarretes del Casal, que presenten un disseny atractiu i modern per anar ben guapos i guapes sense oblidar la lluita. A la part de davant apareix una franja amb el logo del Casal i al darrere, la frase que ja hem fet nostra de Des de Sants, construint la llibertat dels Països Catalans. N'hi ha de dos preus: 13 euros i 10 euros, depenent dels colors i el diferent disseny.

La pàgina web del Casal torna a funcionar

Després d'un període d'inactivitat a causa entre d'altres del trasllat així com de la reorganització interna, la pàgina del Casal ja torna a funcionar. En aquesta nova etapa que s'inicia es treballarà per introduir-hi millores que, de ben segur, la faran més operativa. Us recordem l'adreça electrònica, www.llibertat.com/jcompte, i també us encoratgem a fernos arribar qualsevol suggeriment, qüestió, etc., en relació a L'Insurgent o el Casal.

Autocars a València pel 25 d'Abril

Per bé que encara llunyà i malgrat no poder concretar horaris i preus de moment, us animem a estar alerta de cara als autocars que, com cada any, es muntaran des del barri. Informeu-vos-en, a mesura que s'acostin les dates, al telèfon del Casal.

Beure a galet

Per Joan Moragues

Una de les lluites més interessants i populars dels darrers vint-i-cinc anys al nostre país ha estat i és la que porten a terme les Terres de l'Ebre contra el Pla Hidrològic (PHN) del Govern espanyol. En efecte, el projecte de transvasar 3.050 hectòmetres cúbics d'aigua a l'any de l'Ebre cap a les conques del sud-est de la península Ibèrica ha mobilitzat una regió que veu perillar la fràgil integritat del seu valor més important: el riu.

Els experts ho han demostrat i denunciat repetidament: extreure aquesta quantitat o una de molt menor condicionaria negativament el futur del delta de l'Ebre, una llenca de terra que es troba en regressió des que pantans i explotacions diverses han fet minvar l'aportació de cabal i, en conseqüència, de sediments per a mantenir-la. Uns sediments, tot sigui dit de passada, que són fonamentals per a resistir la pujada del nivell del mar a causa de la fusió parcial dels pols per mor de l'escalfament global del planeta. En qualsevol cas, al Delta, de l'aigua del riu en viu gairebé tothom directament o indirecta (mariscadors, arrossers, hotelers...). I el més greu del cas és que la necessitat que reclama aquest transvasament és “el desenvolupament econòmic de les conques deficitàries”, eufemisme darrere el qual s'amaga el veritable negoci: camps de golf, nous regadius, nous complexos hotelers i urbanitzacions expansives, per no parlar de la mateixa construcció dels embassaments i canals del PHN, que aportarà milers de milions d'euros a les butxaques de la patuleia de sempre.

La conca de l'Ebre no és excedentària, com demostra el fet que la salinització de l'últim tram no para de remuntar el curs del riu. Menys cabal d'aigua per força farà augmentar aquesta salinització, fet que tindria greus repercussions per als arrossars, la principal base econòmica de la zona. Però fins i tot suposant que hi hagués excedents per gestionar, és inconcebible que les administracions i els principals agents econòmics de les zones beneficiàries del pla no prioritzin l'aplicació d'una nova cultura de l'aigua i apostin per una obra faraònica, traumàtica, cara, antiecològica i de resultats incerts. Si falta aigua per construir camps de golf, potser caldrà replantejar-se la viabilitat dels més de 60 projectes que actualment esperen ser aprovats només del Maestrat en avall, i implantar un model de turisme basat en la cultura i la naturalesa. Si els agricultors murcians i andalusos requereixen noves injeccions d'aigua per ampliar artificialment la superfície d'hivernacles, potser s'haurien de programar ajudes per a l'agricultura de secà, que és la pròpia d'aquesta regió i la més sostenible. I així successivament.

Encara que, és clar, aquesta nova cultura de l'aigua exigeix que tothom es responsabilitzi de la gestió i el consum d'aquest bé tan escàs. I arribada una situació extrema, obligaria l'administració a cobrar un preu molt més elevat per la factura, ja que atesa la característica de bé de primera necessitat de l'aigua el que paguem ara no és real. Massa compromisos a llarg termini i massa mesures impopulars per a una legislatura de quatre anys... Reduir, reutilitzar i reciclar són els tres verbs de la coherència ambiental en el cicle de l'aigua. Per tant, estalviar és l'única opció que l'administració hauria de contemplar. Però és molt més fàcil fer demagògia i cridar contra la pretesa insolidaritat

de la gent de l'Ebre. Ja se sap que, en política espanyola, una dosi d'anticatalanisme sempre reporta vots.

En aquest sentit, el paper de la Generalitat Valenciana és doblement censurable, ja que fa creure molts valencians que l'oposició al transvasament no té més justificació que l'acaparament de recursos per part dels catalans (del nord). I, d'altra banda, esmerça importants fons públics per fer demagògia a través dels mitjans de comunicació que controla i, encara pitjor, per convocar manifestacions de suport al PHN, fins i tot subvencionant-ne l'organització d'autocars.

Tanmateix, a qui sorprèn que el PP actuï així? I a qui sorprèn que fa només nou anys el PSOE, per boca de José Borrell, presentés el primer projecte de PHN, que preveia un moviment de cabal encara superior a l'actual, de 3.350 hm3? A ningú. Com tampoc sorprèn a aquestes alçades que Convergència i Unió jugui a la puta i la Ramoneta: ara redueix-me uns quants hectòmetres per aquí i ara em trec el transvasament del Roine per allà. A pocs mesos de les eleccions, el súmmum del cinisme de CiU ha estat oposar-se al transvasament perquè l'Ebre no reuneix el cabal mínim preceptiu per treure-li aigua. Una dada que és coneguda des del primer moment. Són uns artistes, en això de marejar la perdiu.

Però aquest cop no els sortirà bé la jugada. La societat civil d'arreu dels Països Catalans, i molt especialment la de les Terres de l'Ebre, ha respost amb contundència, professionalitat i maduresa. I el que havia de ser un "paseo militar", serà amb la col·laboració de tots i totes un ridícul històric del Govern espanyol i dels governs autonòmics, i una victòria de la democràcia. De moment, a Brussel·les s'ho miren amb escepticisme creixent, i per molt que ara diguin que l'obligació d'un governant és governar malgrat l'opinió dels ciutadans, nosaltres, els ciutadans, posarem els governants al seu lloc i els ensenyarem que som els veritables propietaris de les regnes del país. Ja no ens faran beure a galet.

BREUS

Concrecions en l'aplicació de la llei de política lingüística del 98.

A partir del febrer d'enguany ha entrat en vigor l'article 32 de l'esmentada llei que obliga els comerços del Principat a tenir la retolació, com a mínim, en català. L'article fa referència a "la senyalització i els cartells d'informació de caràcter fix dels establiments oberts al públic". Us recordem que des de la CAL podreu obtenir formularis per denunciar els que s'oposen a la normalització del català en aquest camp. També hem de dir que l'entrada en vigor del decret coincideix amb la dimissió de Lluís Jou, director general de política lingüística de la Generalitat d'aquí.

Fets d'octubre del 99.

A principis d'aquest mes de febrer ha quedat vist per a sentència el judici contra els detinguts arran de l'ocupació policial del barri per part de les forces de seguretat en motiu del día de la hispanidad. El fiscal demana més de 50 anys per als acusats i multes de més de 16 milions de les antigues pessetes. Recordem que l'Ajuntament de Barcelona, tripartit PSOE-Iniciativa-Esquerra, manté l'acusació particular.

Nou periòdic quinzenal d'àmbit nacional.

Des de principis d'any ha aparegut L'Accent, una publicació de vuit pàgines i de distribució gratuïta (encara que us suggerim de subscriureus-hi) que pretén contribuir a omplir el buit en l'àmbit de l'esquerra independentista pel que fa a premsa immediata però també de contingut. D'aparença austera però agradable, el periòdic compta amb diverses seccions, com economia, cultura o internacional, entre d'altres. El podreu trobar al Casal, entre altres llocs al barri. Cal destacar la molt completa agenda de la contraportada.

Reptes de les llengües minoritzades en el segle XXI: Apunts d'una xerrada.

En el marc del cinquè Correllengua a Sants, Hostafrancs i la Bordeta, el dissabte 26 d'octubre es va fer una xerrada amb el títol Reptes de les llengües minoritzades en el segle XXI. L'acte comptà amb els ponents Carme Junyent, professora de la Universitat de Barcelona i autora, entre d'altres, de Vida i mort de les llengües, Contra la planificació o editora del recent El català, mirades al futur; Juan Carlos Etxegoien, Xamar, membre de Zenbat Gara i autor entre altres títols d'En equilibrio. Sobre la ecología de los pueblos y las lenguas; F. Xabier Paradelo, membre d'A mesa pola normalización lingüística, i Pere Mayans, professor d'institut i membre de la CAL. Tot seguit fem un breu resum de les seves intervencions.

Carme Junyent va iniciar la seva intervenció plantejant l'interrogant del futur de la llengua al segle XXI. Es va mostrar poc optimista pel que fa a les esperances d'inflexió i va recordar que patim una situació iniciada 500 anys enrere. Seguidament, repassà les expectatives de cara al segle just iniciat. Així doncs, de les 5.000 llengües del món, unes 500 serien de difícil recuperació o "candidates a l'extinció" (entre aquests idiomes n'hi ha alguns amb dos o tres parlants). Hi hauria un segon grup, d'unes 2.000, compost per llengües que ja no es transmetrien, per la qual cosa estarien abocades a l'extinció de manera imminent. Un tercer grup, en el qual inclouríem el català, presentarien mostres d'extinció i és de preveure que tampoc arribaran al segle XXII. En aquest sentit, Carme Junyent recordà la dificultat d'aturar el procés un cop iniciat (ara no calen quatre generacions, sinó tres). El darrer grup estaria format per unes 500 llengües (un 10% del total existent!) que "de moment" tindrien el futur garantit.
Davant d'aquestes prediccions hom espera un canvi radical en el mapa lingüístic mundial, amb 400 llengües de més d'un milió de parlants, que es distribueixen un 60% a l'Àsia; un 20%, a l'Àfrica, i la resta, a Europa. L'Àsia i l'Àfrica són les zones on el creixement seria més ràpid en relació al darrer grup.
Sobre la manera de com s'ha arribat a la situació actual en 500 anys i de cara al futur, Junyent repassà les diferents estratègies: des del genocidi fins a les deportacions i els moviments de població (prou coneguts en el cas català), sense oblidar el càstig, menyspreu, humiliació o fins i tot l'internament d'infants d'edats compreses entre els 5 i 6 anys (cas dels parlants de llengües autòctones a Austràlia, el Canadà o, fins a l'any 1974, als Estats Units). Pel que fa a avui dia, la ponent destacà dues causes importants: les actituds lingüístiques i les migracions. Sobre la primera, basant-se en les enquestes metropolitanes, recordà el descens d'un 5% pel que fa a ús del català, que l'any 1995 donaven un 38% mentre que el 2000 se situà en un 33%. En aquest sentit, es recordà el moment difícil en què ens trobem, sobretot en el camp de la docència, però també les esperances en les noves migracions per capgirar la situació de substitució a què ens aboca aquest anomenat bilingüisme; de la inestabilitat del bilingüisme, i seguint l'esquema clàssic d'Aracil, se'n deriva o bé la substitució o be la normalització. Cal

seguir el model de les llengües estables que conceben els béns culturals com a transmissibles i acumulables per encarar la supervivència
Junyent clogué la intervenció fent una valoració del nou context de multilingüisme, possible on no hi ha jerarquització, així com de la diversitat, que ha permès la supervivència de la humanitat. Finalment, va donar una resposta a l'interrogant sobre què cal fer: posar-nos-hi i viure en català.

Xamar, seguint la tònica gens optimista, partí de la constatació que ens trobem en la pitjor situació sociolingüística, alhora que s'interrogà sobre el nostre futur. Seguidament, proposà una reflexió pel que fa al discurs sobre les llengües i plantejà la necessitat de resituar el concepte llengua: fora de la persona no som res. En aquest sentit, recordà que el discurs de qui parla més que qui, com si es tractés d'una lliga de llengües, s'ha de superar per plantejar-ne un de menys politització en el sentit real de la paraula: les llengües som nosaltres i els drets de les llengües són els nostres drets. Partint, doncs, de la idea que ningú podrà ser discriminat per la seva llengua (un dret humà bàsic) ni en nom d'una pretesa universalitat, asseverà que pel que fa a l'àmbit lingüístic no vivim en estats democràtics. Des d'aquesta perspectiva apuntà que la responsabilitat és amb nosaltres mateixos i amb la diversitat cultural, i insistí un altre cop en el fet que la reflexió pel que fa al discurs no es quedi reduïda a l'àmbit nacionalista, amb el qual hom podria arribar-hi a tenir divergències a l'hora de plantejar un discurs més real i humà.
Tot seguit repassà la feina que fan com a col·lectiu a nivell pràctic, en un context sociolingüístic com Bilbao, amb uns 50.000 parlants, unes 80.000 persones amb nocions d'un total de 300.000 i que passa per esdevenir un referent a nivell cultural a través de la creació d'espais d'ús (tenint en compte que l'ensenyament no és suficient) com és ara el Kafe Antzokia: un espai obert a activitats de tota mena, però en basc, un centre cultural a través del qual es difonen idees al voltant del discurs de les llengües, un projecte que s'inscriu, però, en una xarxa de cooperatives que també inclou una ràdio en basc a Bilbao, una editorial, una escola d'alfabetització i euskaldunització d'adults, una agència de viatges, etc.

Paradelo va parlar del "país oblidat" que és Galícia, amb la pèrdua del 47% de parlants en els darrers 50 anys (mentre que el 90% d'avis i àvies parlen el gallec, només el 30% dels joves ho declaren així).

Reptes de les llengües minoritzades en el segle XXI: Apunts d'una xerrada.

Repassà la importància de l'emigració contínua cap a Amèrica, Europa i l'estat espanyol que han patit les terres gallegues, i pel que fa a la situació actual, destacà la inoperància de la Direcció General de Política Lingüística de la Xunta per manca de recursos i voluntat, així com també del pla de normalització lingüística i de la voluntat que sigui participatiu.
Finalment, i després de repassar experiències d'activisme lingüístic com la de la fundació Via Galego (amb propostes de Portugal i el Brasil), el representant d'A mesa... destacà la presència d'un nucli de treball de la comunitat gallega a Barcelona i de la necessitat d'aquest nucli tot argumentant que el canvi generacional també afecta els gallecs d'aquí i que aquest té repercussions en els parlants d'allà.

Pere Mayans, després de referir-se a la tendència a la desmoralització repassà els eixos en què s'ha basat la normalització, és a dir: l'administració, l'ensenyament no universitari, els mitjans de comunicació i la toponímia. A propòsit de l'ensenyament (“la joia de la corona”), Mayans plantejà el paper de l'escola al segle XXI i com els centres d'ensenyament han deixat de ser un referent atractiu per als joves. Igualment es referí a la important bossa de professors, sobretot a secundària, que no tenen un nivell mitjà de llengua (sovint excusat amb arguments pretesament pragmàtics del tipus "a sobre no afegiré el plus de la llengua"!). Pel que fa a la primària, Mayans destacà que malgrat ésser bàsicament en català no té continuïtat en la secundària (per il·lustrar-ho el representant de la CAL ho exemplificà amb dades referides a Mataró, on un 26% dels joves d'edats compreses entre els 14 i els 17 anys usen habitualment el català). El ponent també féu referència a la formació d'adults, habitualment en castellà, així com dels canvis de llengua a classe, fet que “desinfla” molts immigrants a l'hora d'usar el català ("per viure no cal").

En resum, un acte força interessant, amb uns ponents d'excepció, la síntesi del qual, per bé que lamentablement fragmentària, esperem que pugui aportar elements per a la reflexió de ben segur enriquidors i que alhora deixi entreveure possibles --i noves-- vies d'actuació, sobretot pel que fa al discurs. Una xerrada que, com hem dit al principi, es va inscriure en la cinquena edició del Correllengua a Sants, Hostafrancs i la Bordeta, sense cap mena de dubte, la més reeixida de les que s'han fet fins ara.

Lluís M

LA LLUITA ANTIPATRIARCAL
Una qüestió de supervivència

Aquest article no és producte de la casualitat, les dates obliguen, però tampoc acompleix una funcionalitat memorística. El que es pretén és establir uns quants punts de reflexió que ens ajudin a valorar quin és el paper de la dona en la societat actual i com s'esdevé avui la lluita per un espai propi dins les noves estructures sociopolítiques. És pertinent parlar "d'espai propi" i no d'alliberament davant l'evidència que la dona, en el darrer quart de segle, ha anat conquerint determinats espais dins la societat, però encara està molt lluny d'alliberar-se de l'opressió a la qual ha estat sotmesa durant segles. Si bé és un fet que en les societats més desenvolupades l'emancipació econòmica i l'accés a l'educació han comportat per a les dones un marge de maniobra a l'hora de decidir sobre llurs vides, no han permès, d'altra banda, la superació del tutelatge històric a què la jerarquia

LA LLUITA ANTIPATRIARCAL
Una qüestió de supervivència

familiar establerta i socialment admesa les ha sotmeses. És en aquest marc en què s'institucionalitza el sistema opressiu que ens afecta: el "patriarcat", terme que trobem formulat i àmpliament desenvolupat en les tesis del feminisme radical dels anys 70. Aquestes tesis conceben el patriarcat com a sistema de dominació i d'opressió en un sentit explícitament polític, és a dir, com una estructura mental ahistòrica al marge de connotacions biològiques i psicològiques. El patriarcat no és una forma més d'opressió d'un sistema concret, sinó que és la ideologia del capitalisme com ho és de les societats precapitalistes fins a la prehistòria; és el sistema bàsic de dominació sobre el qual s'erigeixen la resta de dominacions com la de classe i raça. Aquesta premissa ens situa davant la perspectiva correcta, al meu parer, a l'hora d'abordar el feminisme no com una sectorial dins la lluita política sinó com un moviment social amb un enemic reconegut i clar. Malauradament, després de mes de 30 anys, el feminisme com a moviment en lluita no és present en la societat sinó de manera marginal i diluïda en àmbits polítics diversos, cosa que dificulta la seva estructuració com a moviment transformador. Sense oblidar la important tasca duta a terme pel feminisme de base, s'observa com la lluita per l'alliberament de la dona s'ha anat institucionalitzant i reduint a un acte testimonial per a l'ocupació d'espais tradicionalment masculins, però no promou la rebel·lió contra el sistema, fet que comporta que sovint la dona no es vegi com a subjecte de la repressió. La perspectiva que el món ha millorat molt des de les nostres àvies sufragistes és prou engrescadora per recloure l'opressió en cultures subdesenvolupades o en marcs socials desestructurats. Però nosaltres, les dones amb burka o portàtil, continuem estan sotmeses al mateix sistema, seguim estan tutelades, i les conquestes no són les que volem, sinó les que atorguen. Qui controla la nostra força productiva (les dones fem les dues terceres parts del treball mundial, rebem el 5% dels ingressos i tenim menys de l'1% de la riquesa) i reproductora no som nosaltres. Avui, malgrat siguem científiques reconegudes o analfabetes integrals, no estem capacitades per decidir lliurement sobre qüestions que ens afecten directament, com l'avortament. L'explotació patriarcal segueix condicionant el nostre desenvolupament laboral i intel·lectual, supeditat al compliment de les "obligacions familiars", que duplica la nostra jornada laboral (la remunerada i la no remunerada). Al mateix temps, aquestes obligacions imposades són vistes com un agreujant a l'hora de competir en el mercat laboral i un pretext per fomentar l'explotació de les dones treballadores.

Avui, doncs, les dones s'enfronten al repte de retornar als orígens del moviment que, en definitiva, va aconseguir que prenguéssim consciència de llur discriminació. Però l'agreujant ara és que el sistema s'ha perfeccionat i tendeix a dissimular l'opressió en els grans avenços en pro de les dones, que no deixen de ser presencials a fi de justificar la pretesa igualtat (quotes de participació i paritat) i del tot lluny de qüestionar-se l'estructura jerarquitzant i discriminatòria del poder. El feminisme ha de continuar ambicionant la idea de constituir-se com un moviment revolucionari i transformador, lliure de vassallatges polítics, perquè el que han de canviar no són les formes de dominació sinó l'abans anomenada "estructura mental ahistòrica". I com deien les dones dels anys 70, la lluita revolucionaria és el contrari a adaptació i reformisme i, per tant, ser revolucionària és ser extremista en relació a l'objectiu que es persegueix.

Ombres

Silenci...?
Respiro, intentant trobar un anhel que em falta, però només trobo humitat, desagradable humitat. Més que mai, em fa recordar on sóc, que em sento sol, però encara no sóc capaç d'identificar el soroll com a realitat o malson, només sé que no el vull tornar a sentir i em vull tapar les orelles, però no puc, no sé per què, hi ha quelcom a dins meu que em fa que no ho faci, potser por? Per què? Si el que em fa por és el soroll, que no em deixa viure, ni morir, potser és això el que vull, silenci? Sí, morir. Necessito acabar amb això, acabar amb la por. Acabar amb la por d'estar tan segur de voler morir.

Silenci?
No, hi ha alguna cosa que el pertorba. Sento crits, gemecs i cops molt lluny, però dins meu. M'esgarrifo. No aguanto més. Tornen les ombres i em sento acorralat, em sento sol, res que em pugui ajudar. M'assalten. No sé si vull resistir. Resisteixo. Pateixo. Arribo a límits mai sospitats i lentament vaig decaient, em deixo anar i em lliuro totalment vençut a les ombres que, finalment, entren al meu cap. Ha tornat el soroll.

?
Ja no sé identificar res, només l'angoixa eterna. Em sento brut, culpable. De què? No ho sé, però la culpabilitat s'apodera de mi; em sento el pitjor ésser mai conegut, algú totalment menyspreable, i per això, potser, no tinc a ningú al meu costat que em pugui ajudar. Ho trobo a faltar. Sí, em sento brut. La por ja no la trobo, el més gran temor s'ha apoderat de mi, s'ha fet realitat. Estic aterrit i no desitjo saber el que realment em passa. Perdo la joventut, no allò que es defineix per l'edat, sinó pel que algú anomena esperit, ganes de viure, de lluitar, d'arribar fins al final de les coses, per saber com canviar-les, de pensar... Ja no vull pensar més. És això el que em fa por? No ho sé, estic fet un embolic; sento un gran remolí girant dins del meu cap, que no sé quantes voltes més podrà resistir, tard o d'hora esclatarà i potser així trobaré un altre cop aquell silenci que em plau però que alhora em turmenta tement que torni el soroll. Maleït soroll. Es pot combatre? No ho vull saber, tinc por de recordar i descobrir que no. Per què? Per què tinc tanta por de recordar què m'ha passat les darreres hores? Hores? No n'estic segur, potser dies, potser mesos. Sense llum del dia. Llum? No sé si vull saber com era la llum del sol, sé que puc fer-ho, però quelcom a dins meu m'ho impedeix. Sí, ja sé què és, la por, un altre cop la maleïda por, que ara es presenta i m'impedeix voler recordar la sensació de la plàcida llum solar. Ploro i torno a plorar, no puc mirar-me, però sé que aquest plor indica el final. No és un d'aquells plors que finalment et calmen, descanses i respires.

Respirar?
No, no vull, perquè alguna cosa a dins meu em diu que realment després de plorar no em servirà de res respirar. Ja sé per què. Haurà tornat el silenci, però amb ell, la humitat, que sembla ser l'únic contacte real amb la realitat, l'única cosa que sento fora del meu cap i em torna a recordar on sóc. Merda! Ja no sé quants cops s'ha repetit això una vegada i una altra. Patiment, descans, patiment. Soroll, silenci, soroll. No sé quant més pot durar i em desespero. Crido. Crido. Crido de desesperació i sento que alguna cosa em fa callar.

Silenci...?
Un altre cop? Que se'n vagin a la merda aquest silenci i aquest soroll. Però, què passa? Aquest és diferent; sento que ara arriba a les cames, als braços, a l'esquena, a l'estómac, també arriba al cap? Em recargolo a terra sobre el meu cos, ara sí, ara sí que puc. Podré finalment descansar? No, per què no?! Noto com a poc a poc el soroll torna a les meves cames, als meus braços, a la meva esquena, al meu estómac. Em sento adolorit. Finalment, el soroll també torna al meu cap, però també sento soroll fora d'ell, que m'obliga a tornar-

me a posar dret. No vull estar dret, estic tan cansat que tinc la sensació d'haver-hi estat tota la vida.

Soroll...
Ja no m'estranyo, ja m'he resignat a sentir el soroll, però no per això em deixa de turmentar. Vull resignar-m'hi i no pensar-hi més, no fer-ne cas, però no puc. No sé per què però no puc. Em sento sol.
Finalment torna...
el silenci?

Silenci?
No ho sé, em costa d'identificar-lo. Sí, és silenci, però és diferent! Ara em moc? No, em fan moure, però qui? Un altre cop les ombres? No, no, no..., no vull que se'm tornin a apropar. Ara recordo una mica. M'aturo en sec. Caic a terra, descansaré? No, les ombres tornen a estirar-me i amb elles torna el soroll.

Soroll?
S'està tornant a apoderar de mi. Sento aquest so fatal a dins del meu cap, a dins del meu cos, però també fora. Les ombres dominen tots els sorolls que sento i m'estiren cap avall, fort, molt fort. Ara creix el soroll del meu cos, no sé si aguantarà o rebentarà. Per què no ho fa? Si sento el cos tan fràgil, com és que pot aguantar tant de soroll. Per què no es trenca d'una vegada i per fi acaba amb el soroll i el silenci. Vull morir. Però, què passa? Sento un so que fa molt de temps que no sentia, no l'identifico, però m'agrada. Vull aquell so tan harmònic. Tot i no identificar-lo sé que sona com la melodia més maca que mai hagi pogut sentir. Aquest és el so de la llum? Sí, reconec molts harmònics que em són familiars però que no sóc capaç de desxifrar, què diu aquest so? Intento córrer cap a aquell so meravellós, però no puc, hi ha qui m'ho impedeix. Oh, no. Un altre cop les maleïdes ombres. Ja n'estic fart de les maleïdes ombres, vull arribar a aquella llum que sento tan forta fora de mi i que entri dins meu i m'impregni totalment fent desaparèixer les ombres. No puc, però em sento diferent, ara començo a sentir forces per combatre les ombres. Estic segur que com a mínim he pogut fer meu un petit raig d'aquella llum en forma de melodia. Sí, començo a veure aquest raig i intento apropar-m'hi. Segueix havent-hi molt de soroll, però, i les ombres? Les busco per por que tornin a apujar el volum del soroll i les veig lluny, molt lluny de mi. De cop, la llum es fa més gran, la sento al meu costat, és càlida i la conec. Ja no em sento sol. Per fi trobo la llum. Ara puc recordar el que ha passat amb tranquil·litat. Ja no hi ha soroll, ja no hi ha silenci, les ombres s'han desfet. Ja no els tinc por, ara tinc amb mi aquella melodia que ja identifico perfectament, són els meus familiars, amics, amigues, companys, companyes. He recuperat la joventut, les ganes de lluitar, per això desperto d'aquell malson i instintivament pronuncio paraules:

- PROU!!! No és cert, res del que he dit és cert, totes les declaracions fetes fins ara han estat extretes sota tortures. Sóc innocent!

Torno a descansar, per ara,... Per fi he trobat l'anhel que em faltava, per fi he trobat la llibertat.

14 de gener del 2003
Ivan Rubio i Garcia

El document que publiquem a continuació és un text que ha arribat a l'Insurgent enviat per tres joves catalanes la Laia, l'Ester i el Jordi-- que es troben a Palestina. Allunyat de les informacions tèrboles i confuses que rebem cada dia a través dels mitjans de comunicació, aquest escrit, que narra unes experiències viscudes directament per ells a Tulkarem (Cisjordània), al lloc mateix dels fets, ens dóna una mica de llum sobre l'esgarrifosa realitat quotidiana que està vivint la població palestina.

Som el dilluns 3 de febrer del 2003, són dos quarts d'onze de la nit i som a Tulkarem. Els tancs i els jeeps de l'exèrcit són al carrer i se senten trets en diversos punts de la ciutat. Hi ha toc de queda, però no sabem per què; de fet, mai se sap per què hi ha toc de queda. En realitat, el que ens estranya és quan no n'hi ha.

Fa una setmana que som a Tulkarem. Vam arribar el dilluns 27, el dia abans de les eleccions israelianes. Per culpa d'aquests comicis hi havia declarat el toc de queda a tots els territoris ocupats i els cotxes palestins tenien molts problemes per circular per la carretera. Després de dues hores de viatge des de Nabulus (a 30 km), vam arribar a Tulkarem.

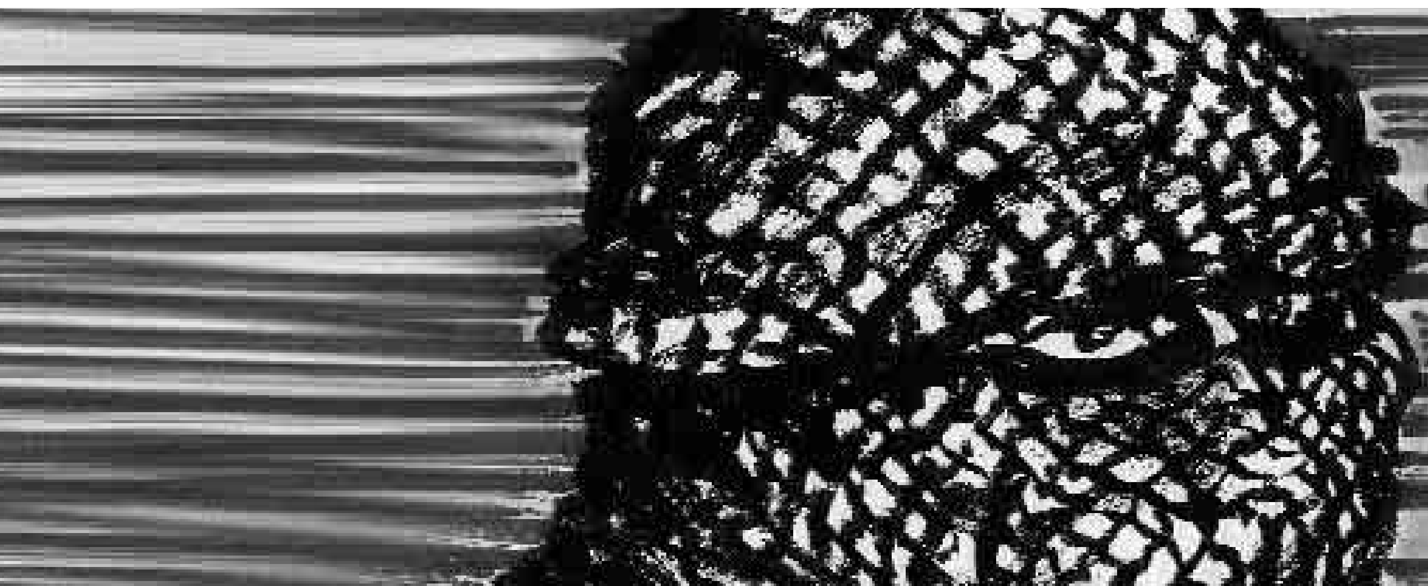
Tulkarem és una ciutat que té 57.000 habitants, una part important dels quals viuen als dos camps de refugiats: el de Tulkarem i el de Nur Shams. La gent es va començar a instal·lar en aquests dos camps l'any 1948, quan van ser expulsats de les seves terres per part dels israelians. Primer es van instal·lar en tendes, però al cap dels anys, veient que de moment no podien tornar a la seva terra, es van anar construint cases. Actualment són les zones més pobres de la ciutat, amb els carrers més estrets i en condicions més precàries, per la qual cosa els seus habitants són els més combatius de la ciutat.

La ciutat està situada al nord-oest de Cisjordània, al costat de la Línia Verda, que és la frontera que separa aquests territoris d'Israel i que es va fixar el 1967. En aquesta zona és on estan començant a construir el Mur. Amb l'excusa de la seguretat estan alçant aquest Mur, que encerclarà tot Cisjordània per controlar, encara més, els moviments entre una banda i l'altra de la frontera. Teòricament, aquest Mur havia de seguir el recorregut de la Línia Verda, però en realitat s'endinsa dins la zona palestina encerclant ciutats i pobles i aïllant-los de les seves terres i entre ells. El Mur farà entre

5 i 8 metres d'alçada i al voltant tindrà una zona de seguretat amb trinxeres, tanques elèctriques, sensors, patrulles de vigilància i torres de control. El Govern d'Israel diu que posaran diverses portes per travessar-lo, però els palestins no saben ni quantes n'hi haurà ni si els deixaran passar. Com que en moltes zones el Mur separarà els pobles de les seves terres de conreu, a la pràctica els pagesos no podran anar a treballar-les i passaran a ser terres israelianes. Aquesta situació augmentarà l'índex d'atur, que actualment és del 75% de la població palestina activa. A Ras'Attya, per exemple, el Mur passa pel costat de l'única escola de primària que hi ha a la zona i com que encercla el poble els nens i les nenes de les localitats veïnes, que ara tarden 10 minuts a anar a l'escola, s'hi estaran més d'una hora per arribar-hi. Les primeres conseqüències de la construcció del Mur són la destrucció de les cases i els edificis que es troben al mig del seu recorregut (totalment arbitrari), i també de camps d'oliveres i d'altres conreus.

Van agafar un dels ferits, el van fer estirar a terra i li van buidar totes les bales del carregador de l'arma que portaven al cap (15 bales)

La nostra feina a Tulkarem consisteix sobretot a fer d'observadors i que els soldats sàpiguen que hi ha presència internacional que vigila i difon les agressions que fan contra la població palestina. També intentem fer més fàcils els moviments dels palestins dins d'uns territoris que en teoria controla l'Autoritat Nacional Palestina però que a la pràctica estan ocupats per l'exèrcit israelià. I és que a les carreteres de sortida de cada poble o ciutat hi ha controls militars en què obliguen a tothom a identificar-se i on la gent de vegades s'ha d'esperar durant hores fins que al soldat de torn li ve de gust deixar-te passar. Si hi ha internacionals que observen aquests controls, de vegades l'espera es fa més curta. A més, moltes car-

Hi ha toc de queda però no sabem per què; de fet, mai se sap per què hi ha toc de queda. En realitat, el que ens estranya és quan no n'hi ha

reteres estan tallades amb muntanyes de terra, grans pedres o tanques metàl·liques, i molts cops s'han de fer voltes molt llargues per anar a llocs que estan molt a prop. Així, no és estrany que per anar d'un poble a un altre hagis de canviar tres cops de vehicle.

Ben diferent és la situació dels colons jueus que viuen en els moltíssims assentaments que hi ha per tot Cisjordània, ja que tenen bones carreteres i llibertat total de circulació per tot el territori. Els assentaments acostumen a estar sobre turons i protegits per un fort desplegament de seguretat. Per començar-ne un de nou, col·loquen una casa prefabricada en qualsevol camp palestí que els agradi i ràpidament els soldats hi van per "protegir-los" del palestí que acaba de perdre les terres. Al cap de poc, hi porten més cases prefabricades i més soldats, i de mica en mica van construint els habitatges, fins que creen tota una colònia.

Aquí a Tulkarem la major part de les escoles són a la mateixa zona, que és a prop del destacament militar israelià, on hi ha tots els tancs, jeeps i soldats. Una de les feines que fem és anar cada matí a l'hora d'entrada dels nens a l'escola, ja que hi acostumen a passar els soldats amb els tancs o els jeeps, i de vegades s'hi aturen. Davant d'aquesta provocació, molts cops els nens els llancen pedres. La resposta dels soldats són bales i gasos lacrimògens. Si hi ha internacionals, la repressió dels soldats no acostuma a ser tan dura, o fins i tot passen de llarg sense aturar-s'hi. Passa el mateix quan hi ha toc de queda. Els soldats recorren la ciutat amb jeeps i tancs perquè no hi hagi ningú al carrer, però molts cops la població trenca el toc de queda sortint al carrer i llançant pedres als soldats. La nostra presència al carrer dissuadeix en alguns casos els soldats d'una repressió més dura.

Cada nit, dues persones del grup d'internacionals fan torn amb les ambulàncies. El mes de març passat els soldats israelians van matar un conductor d'ambulància a Tulkarem. En aquella ocasió hi havia declarat el toc de queda a la ciutat, però hi havia un ferit i les ambulàncies, amb el permís del destacament militar, van sortir a buscar-lo. A 200 metres de l'hospital es van trobar un grup de soldats que els van tirotejar: el conductor d'una ambulància va morir. Després d'aquell fet, i a conseqüència dels problemes que troben moltes nits per poder travessar els controls

Cal destacar que durant el 2002 més de 60 persones van morir als territoris ocupats dins d'ambulàncies retingudes als controls de l'exèrcit

militars, van demanar que un internacional acompanyés les ambulàncies a la nit. Cal destacar que durant el 2002 més de 60 persones van morir als territoris ocupats dins d'ambulàncies retingudes als controls de l'exèrcit.

Aquesta és la realitat quotidiana que es viu a Tulkarem. Però de vegades encara s'endureix més, com va passar el dijous 30 de gener, quan les forces especials israelianes van matar dos joves a la ciutat. A dos quarts de dues del migdia, diversos vehicles militars i policials israelians van entrar a la ciutat de Tulkarem per intentar imposar-hi el toc de queda. En diversos punts, els joves van respondre llançant pedres i ampolles als tancs i jeeps militars. El toc de queda era la primera part d'una operació de les forces especials israelianes per detenir i executar diversos palestins. Mentre els joves s'enfrontaven als vehicles de l'exèrcit en alguns carrers, un cotxe amb membres de les forces especials israelianes va aparèixer al centre de Tulkarem. Els membres de les forces especials van baixar del cotxe i van disparar indiscriminadament contra la gent que hi havia al carrer i van ferir set persones. Tot seguit van agafar un dels ferits, el van fer estirar a terra i li van buidar totes les bales del carregador de l'arma que portaven al cap (15 bales). Era un jove que formava part de les Brigades dels Màrtirs d'Al-aqsa, vinculades a Al-Fatah. Una de les altres persones ferides (que no pertanyia a cap organització política) va córrer cap a la seva botiga, que és al mateix carrer, i els soldats el van seguir i també el van tirotejar. Després, les forces israelianes van dir que havia estat un tiroteig entre persones armades i soldats, però els testimonis asseguren que cap dels morts ni ferits portaven cap arma.

El Mur farà entre 5 i 8 metres d'alçada i al voltant tindrà una zona de seguretat amb trinxeres, tanques elèctriques, sensors, patrulles de vigilància i torres de control

Amb aquest escrit volem transmetre la realitat quotidiana que viu la població palestina i la impunitat total amb què es mouen i actuen els soldats israelians. Estem descobrint una situació molt més dura de la que ens imaginàvem: la població palestina té moltes dificultats per moure's i anar a treballar o a estudiar, en qualsevol moment poden perdre la vida, els poden tirar la casa a terra o els poden robar les seves terres. I tot això passa amb el silenci còmplice de la major part de governs i de mitjans de comunicació del món. Malgrat tot, el poble palestí (que també ens ha impressionat per la seva generositat i força) continua lluitant per la seva llibertat i dignitat.

Ester, Jordi i Laia
Dilluns 3 de febrer del 2003, Tulkarem (Palestina)

Converses (in)versemblants

Trobarem a faltar el seu somriure

GASPART: Aquest cop s'ha acabat. Em sembla, noi, que ja no hi ha més cera que la que crema. Has de fotre el camp, o tu o jo, oi que m'entens?

VAN GAAL: Que tu decir? Yo no marchar, yo ser mejor entrenador para Barça. Tu ser traidor a mí.

GASPART: Baix cap concepte et permeto que em parlis així, pues encara sóc el president del club i tinc, com a mínim, un parell de socis a favor meu.

VAN GAAL: Sí, son aquellos que tú llamas para hacer callar silbatos a ti. Yo los conozco, Sureda i Homar, de los baxos nois. Unos fascistas impresentables.

GASPART: T'equivoques, aquests ja no pinten res. El meu fidel Santos ha buscat gent més feixista i violenta encara, els Casuals, que tenen carta blanca per apallissar qui vulguin, sobretot si són independentistes.

VAN GAAL: Yo no hablar más de tonterías. En mi país estos estarían en cárcel.

GASPART: Aquí Espanya, som molt tolerants, sempre i quan no siguin independentistes, terroristes o okupes.

VAN GAAL: No es verdad. Entorno ha sido mucho poco tolerante con mi. Siempre negativos. Casanovas, Minguella y muchos más, son peor que he visto en mi vida. Ellos mandan en can Barça. Tú sólo eres muñeco en sus manos.

GASPART: Mira Louis, has d'entendre que quan tu has estat entrenador, aquests que dius no han sucat res de res, comprens?

VAN GAAL: No.

GASPART: Sí home, comissions de fitxatges i altres martingales. Tu ets massa honrat. No interesses. Perquè tu no cobraves comissions dels "paquets" holandesos que ens has encolomat, no?

VAN GAAL: No!! Qué tú decir.

GAPART: Bueno, pues, ho sento però te tinc que fer fora. El club està per sobre de tot.

VAN GAAL: Yo diré esto en rueda de prensa, pero si váis a segunda, yo ser mejor entrenador para volver a primera. Tú te acuerdas.

Frank Kin Un

Els mots del retorn

Ara que ja sóc guerrer
Podré estimar-te, potser.
Ara que ja sóc guerrer.

Ara que he vist l'estelada
Puc mirar-te la mirada.
Ara que he vist l'estelada.

Perquè he vessat tanta sang
No em pots fer cap esvoranc.
Perquè he vessat tanta sang.

Després de quatre ferides
Són inútils les mentides.
Després de quatre ferides.

Ara que ja sóc guerrer,
Ai, que no t'estimaré,
Ara que ja sóc guerrer!

Josep Palau i Fabre
Poemes de l'Alquimista
10 de maig del 1942